

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

ĐIỂN Chương 13

Tu Vô Vi là tu về điển quang, còn gọi là điển kinh hay là kinh điển.

Điển là gì?.

Nói tới điển ai mà tu Vô Vi lại không thích điển. Điển là một đề tài mà ai cũng muốn nhắc tới, nó hấp dẫn và rất thích thú. Khi nói về điển, ai cũng muốn tôi có điển nhiều mà không biết làm sao có điển. Cái đề tài này nó ăn khách lạ lùng, thế nên tôi muốn nói về điển. Mong sao sẽ đóng góp một phần nào về điển.

Điển là một món ăn thuần túy của nhà tu Vô Vi, ai cũng nói về điển mà không biết điển nó thật sự ở đâu?.

Đây là một vấn đề quan trọng là phải biết điển nó ở đâu và tại chỗ nào. Chứ bàn tán về điển, thảo luận về điển mà không đạt được điển, hiểu hình dáng nó ra sao, cũng uổng thiệt.

Nhưng mà rờ không được, mó không được. Nên mới hấp dẫn bàn tán sôi nổi và nói rằng. Người này có điển, người kia không có điển, rồi một chập, không biết người nào có điển thiệt hay điển giả. Bởi vì rờ không được, mà đụng cũng không được. Nên mới hấp dẫn và lâm ly kỳ diệu.

Kể đến cho tôi nói sơ qua các vấn đề mà tôi nhận thức được từ bên ngoài. Đây là một vấn đề cần phải bày tỏ trước khi nói tiếp.

Một số ít, các bạn tu Vô Vi mà thường thường, ai ai cũng nói, điển, điển, điển rồi một chập sợ mất điển.

Miệng nói điển mà không rõ đích xác điển là gì, mà cứ nói bô bô, điển, điển, điển.

Hỏi lại điển là gì, cắt nghĩa thử coi, hình như tôi thấy sự trả lời thật là u ơ, nói một cách mơ mơ, hồ hồ, không rõ mà cứ nói. Khiến cho một số người không tu về Vô Vi, không tu về điển, họ không hiểu cái danh từ điển và người kia nói cái gì. Họ nhận xét người tu Vô Vi mình, nói KHÙNG, mà họ nói lén, nói không trực tiếp, khiến người tu không hay là họ nói lén mình.

Bởi vì, người tu không hiểu rõ ràng đối phương, tưởng mình hay, gặp ai cũng nói điển, điển, điển, điển này, điển nọ, rút lên, rút xuống. **Nói không đúng chỗ**, nên người ngoài họ nói xấu là phải, tại cái miệng bép xép. Thành ra tai hại vô cùng. Thế nên tôi muốn viết, không viết không được. Im miệng lại thì thiệt hại cho Vô Vi nhiều, thế nên tôi viết, chỉ mong sao, giúp ích thêm các bạn đồng cảnh ngộ, có thể thông cảm, dè dặt hơn, khi nói với người không tu, ít học. Bởi vì, người có tu ở phái khác hay không tu, họ phán đại. Họ ích kỷ, không hiểu, không tu về điển, rồi nói xấu, nói lén.

Phật nào cũng có điển mà họ không hiểu. Chính họ cũng có điển và đang sống bởi điển. Mà không tu, không hiểu, không biết. Phán bậy, nói bậy là mang khẩu nghiệp.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Điển là một đề tài rất rộng lớn, tôi chỉ xin trình bày một khía cạnh nào thôi theo sự hiểu biết của mình về điển. Nếu có gì không hợp xin các bạn thứ lỗi cho. Dầu gì đi nữa, tôi cũng cố gắng bày tỏ cái đề tài này cho minh bạch.

Điển là gì?

Dạ thưa. Điển là sự sáng suốt là cái hồn của mình là năng lực sống của hiện tại. Ai cũng có điển, không sáng thì tối đó thôi là cái chơn hồn của mình. Tại mình không biết vận dụng nó chạy tùm lum và nói tùm lum làm xáo trộn cơ tạng của mình và cho cả người khác.

Tại sao! Tu tập trung lại ngay trung tâm chân mày, là muốn luồng điển này nó dần dần hồi tụ. Cái luồng điển cái nó nằm sẵn trong ngũ tạng của chúng ta. Nó nằm cả bên trong và bên ngoài. Nó không có thống nhất và mất trật tự, tại vì ta hướng ngoại mà không thấy.

Luồng điển nó nằm ở bên trong tại mỗi cơ quan: Tim, gan, tỳ, phế, thận và cộng thêm hai luồng điển âm dương là hai con mắt. Thống nhất bảy luồng điển này thì con người hiểu biết rất nhiều.

Bảy luồng điển phù hợp với bảy cái luân xa trong bản thể đó là luồng điển nằm bên trong cơ tạng.

Còn luồng điển Cái, điển Ngọc Hoàng Thượng Đế: Nó nằm ở bên ngoài là trong thân khí mà nó chịu sự ảnh hưởng của ngũ hành, Nhật quang Phật và Nguyệt quang Phật.

Mình tu luyện cho nó thống nhất thành một luồng điển là sự thanh nhẹ, thì luồng điển chánh của mình là ánh sáng sẽ xuất ra hội nhập vào điển Cái của Đại Bi để học đạo từ bên trên là Thiên giới.

Người tu thanh nhẹ sẽ nhìn thấy rõ ràng, giữa ban ngày luồng khí điển là một làn hơi nóng, ánh sáng hào quang, bốc lên từ hạt cát, cây cỏ, thực vật và con người tỏa ra, vô cùng ngoạn mục.

Mà làn sóng điển này nguyên gốc của nó từ Tinh, Nhật, Nguyệt xuất xuống và hồi về nguyên căn của nó, khi xuất lên.

Mình mang luồng điển ngũ hành và điển âm dương là một tiểu vũ trụ, người khác cũng giống như mình. Hai người xuất ra cùng một luồng điển chênh lệch, thì nó sẽ bị tác động và gây ảnh hưởng khó chịu. **Để chi, để tìm một giao điểm thanh nhẹ đi lên.**

Cái sự thanh nhẹ đó là cái sự sáng suốt. **Người nào chịu khó lui về nhịn nhục sẽ nhận được luồng điển Cái thanh nhẹ này, từ bên trong phát sáng ra và từ bên ngoài chiếu rọi vào.**

Đó là điển của Đại Bi, điển Ngọc Hoàng Thượng Đế, mà con tìm ra đóng góp. Và điển này, quang chiếu cho hành giả tu Vô Vi, tu về điển.

Thực hành thì sẽ nhận ngay.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Mới hiểu, đây mới thật sự là chánh gốc của Phật Trời ban chiếu điển, cho hành giả thật tâm tu. Và có niềm tin tuyệt đối. Tin thì sẽ được, điển chiếu.

Điển là cái sự sáng suốt mình, nó quy hội lại thành một điểm linh quang, tạo thành một sức mạnh. Đó là cái hồn của mình, là chủ nhân ông.

Nó sáng suốt rồi nó biết phân định cái nào giả, cái nào thiệt, cái nào thiện, cái nào ác. Và chỉ biết lo tu cho giải thoát, để mà nó trở về với nguyên lai bốn tánh đời đời bất diệt của nó là sự sáng suốt.

Làm sao mà biết một người có điển nhiều hay ít?

Một người có thanh điển nhiều họ nói năng rất từ tốn, rõ ràng, minh bạch, ngắn gọn.

Chỉ có giúp ít cho người khác mở trí và chỉ có đi lên chứ không có đi xuống. Người mà đạt được điển của Đại Bi, họ làm những điều đáng làm và nói những điều đáng nói.

Còn không thì họ làm thình, lui về thanh tịnh giới, để giữ cái nguyên khí điển của họ là ánh sáng chơn hồn.

Sau đây là 2 bài thơ, nói về Điển trực và Điển Thanh.

ĐIỂN TRỰC

*Điển kia trực khí bên ngoài
Thâu vào trí não chờ ngày phóng ra
Điển kia tà khí lâu đời
Tại vì ích kỉ chất chồng ngày đêm*

*Điển kia xuất phát tăng thêm
Nếu mà nghĩ tới liền thì phóng ngay
Điển kia ngầm ngấm trong lòng
Chuyên môn chê trách người này người kia*

*Điển kia xuất phát phóng ra
Toàn là điển độc khiến người không vui
Điển kia chẳng có rên trui
Khiến người nhận được, tức hoài không thôi*

*Điển kia thiết tưởng là tròn
Phóng ra tưởng đúng, cho người nghe theo
Điển kia phóng sả tầm lum
Người nào bị nạn, nát mình như tương*

*Điển kia ghê gớm tan thương
Phá tan nội tạng, phá tan cửa nhà
Điển kia là lửa hỏa hầu
Luôn luôn cứ cháy, đốt hoài không thôi*

Điển kia cứ phát lôi thôi

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

*Chuyên môn hướng hạ thành ra phải khùng
Nói năng bất chấp mọi người
Trên cao hay dưới, cho là có rơm*

*Kính bái
Lê Thành Lợi*

ĐIỂN QUANG

*Điển quang xuất phát tinh không
Thâu vào nội tạng cảm minh luật Trời
Điển quang chơn giác sáng ngời
Soi vào tâm trí, soi vào tâm can*

*Điển quang soi sáng chơn đường
Quang minh chính đại, con đường hư không
Điển quang bao cả càn khôn
Không tài nào đặng, rỏ vào điển quang*

*Điển quang thâu phóng lệ làng
Nhanh hơn tia chớp sáng trên nền Trời
Điển quang mềm dẻo lạ kỳ
Cắt thì không đứt, hủy thì không tan*

*Điển quang chuyển chuyển lân lân
Như làn sóng điển bao trùm không gian
Điển quang thanh nhẹ xuất lên
Vượt tầng khí điển, hòa cùng tự nhiên*

*Điển quang ban rải triền miên
Phát ra ánh sáng, chúng sanh nhận hoài
Điển quang cấp phát hoài hoài
Từ nơi vô thủy, điển này phân ban*

*Điển quang chiếu sáng mọi nơi
Nơi nơi là điển, khí tinh của Trời
Chúng sanh hít thở bao đời
Khó tầm mà hưởng, thanh lời Điển Quang*

*Kính bái
Lê Thành Lợi*